

Den avdragsrätt, som tidigare förelegat för viss avgift till främmande trossamfund utvisar att starka skäl ansetts föreligga för en sådan avdragsrätt. Man har därvid beaktat, att dessa trossamfunds ur samhällsynpunkt mycket värdefulla verksamhet avlastat högst betydande kostnader och betungande administrativt arbete för de borgerliga kommunerna och de territoriella församlingarna.

Det har ovan antytts, att en del av församlingsavgifterna användes till sociala ändamål. Givetvis syftar vi inte till avdragsrätt för denna del av församlingsavgifterna utan endast för den del som utgår för religiösa ändamål såsom ovan nämnts.

Under åberopande av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen genom skrivelse till Kungl. Maj:t ville begära en utredning av frågan om avdragsrätt vid inkomstbeskattningen för avgifter, som erlägges av medlemmar i annat trossamfund än svenska kyrkan.

Stockholm den 24 januari 1964

Ingrid Gärde Widemar

Einar Rimmerfors

Nr 446

Av herrar **Hedin** och **Ringaby**, om *ändrade regler för beskattningen av naturaförmåner vid inkomst av jordbruksfastighet.*

(Lika lydande med motion nr 371 i Första kammaren)

Jämlikt 21 § kommunalskattelagen skall som inkomst av jordbruksfastighet bl. a. upptagas olika naturaförmåner. I 42 § utsäges att bostadsförmån samt värdet av produkter, varor eller andra naturaförmåner skall beräknas efter ortens pris. Vid tillämpningen härav har anvisningarna till denna paragraf tolkats så att med ortens pris avses detaljhandelspriset vilket därför som regel använts som norm vid bestämmande av vilket värde naturaförmånerna skall upptagas till.

De allra flesta människor, löntagare som företagare, har viss förmån av sitt yrke som kan betraktas som naturaförmåner vilka emellertid för de flesta yrkesgrupper endast i undantagsfall upptages som inkomst för beskattning. Enligt riksskattenämndens anvisningar i anslutning till 32 § 3 mom. kommunalskattelagen har t. ex. alla anställda s. k. skattefria trivselförmåner i form av förtäring, kläder, rabatter o. dyl. i den mån de ej överstiger

400 kr. om året. Innehavare av en- och tvåfamiljsfastigheter behöver jämlikt 24 § 2 mom. kommunalskattelagen ej deklarerat inkomster från fastigheten utöver 2 1/2 % av fastighetens taxeringsvärde. Undantag från denna regel gäller dock enligt sista stycket i samma moment om bostaden i icke allenast ringa omfattning brukar i förvärvssyfte utnyttjas på annat sätt än för uthyrning till stadigvarande bostad eller såsom bostad för ägaren. Härvid har inkomst upp till 1 200 kr. per år hänförts till »ringa omfattning».

Å andra sidan medges endast avdrag för ränta å lånat kapital, tomträttsavgäld eller liknande samt ett schablonavdrag om 200 kronor, vilket emellertid måste anses motsvaras av att endast 2 1/2 % av taxeringsvärdet behövs upptagas som intäkt.

Jordbrukarna beskattas för alla sina naturaförmåner varvid normerna för mängd och priser enligt de flestas mening överstiger vad man vid en klok planering av hushållet skulle behöva ekonomiskt belastas med för dessa förnödenheter. De flesta produkter t. ex. mjöl och potatis kan med fördel köpas i stora partier och direkt från leverantörer eller partihandlare därest man ej tar produkterna från gården. Den som inte själv odlar vete kan givetvis utan svårighet inköpa erforderlig mängd säd från en granne och låta mala vid närmaste kvarn och därvid få mjöl till betydligt billigare pris än enligt normerna. Härtill kommer att man i det egna hushållet i första hand använder produkter från den egna rörelsen som av olika skäl ej kan säljas som fullgod vara t. ex. skadade ägg.

Enligt vår mening borde även jordbrukarnas naturaförmåner ur skattesynpunkt bedömas generöst och i varje fall anser vi att det vore sakligt riktigt och rimligt att vid prissättningen använda partihandelspriser i stället för detaljhandelspriser.

Förmånen av hyresfri bostad skall likaså uppskattas efter ortens pris. Då lantarbetarna numera ej har förmån av fri bostad utan i princip för tjänstebostad skall betala hyra som överensstämmer med ortens pris synes det vara lämpligt att hyresvärdena sättas lika med den som parterna har överenskommit om i kollektivavtal vid jordbruket. På många gårdar är bostaden mycket stor, betydligt större än vad som motsvarar nutidens önskemål med hänsyn till möjligheter att erhålla och kostnader för hushållshjälp. Den stora bostaden utgör oftast en tung ekonomisk belastning. Dels medför den att husmor åtminstone vid vissa tillfällen måste anlita hjälp. Kostnaden härför är som regel ej avdragsgill. Dels innebär underhållet av den stora bostaden för både ägare och brukare en onormalt hög kostnad som visserligen är avdragsgill men dock minskar det ekonomiska utbytet av gården. Om normerna för beräkning av värdet för hyresfri bostad tillämpas strikt kommer härtill ett onormalt högt hyresbelopp att upptagas som inkomst i form av naturaförmån. Enligt vår mening skulle det vara skäligt att bostadsförmånens värde normalt ej beräknades för mer än fem rum och kök eftersom någon valmöjlighet av bostad som regel ej föreligger och eftersom det oftast ej heller är möjligt att hyra ut överloppsrum.

Det bränsle som användes för uppvärmning av bostaden utgöres oftast av röjningsvirke, toppar och grenar vilka ej är säljbara. Då detta bränsle saknar rotnetto är det för alla som bor i områden med skogstillgångar möjligt att utan eller för mycket ringa kostnad skaffa sig erforderligt bränsle. Det är f. ö. en angelägen men tyvärr ofta eftersatt skogsvårdsåtgärd att få röjningar i ungskog verkställda. Det synes därför vara orimligt att jordbrukarna till skillnad mot alla andra landsortsbor vid sin självdeklaration har att upptaga värdet av röjningsvirket som en naturaförmån. I varje fall bör prissättningen baseras endast på kostnader för huggning och körning då det som tidigare anförts utgör en skogsprodukt utan rotnetto. Vi anser sålunda att värderingen av förmånen av fritt bränsle bör göras enligt självkostnadsprincipen.

Nu gällande lag i fråga om naturaförmåner och framför allt dess tillämpning anser vi vara otidsenlig och därtill orättvis för lantbrukarna i jämförelse med andra yrkesgrupper. Vi föreslår därför att kommunalskattelagen i berörd del blir föremål för modernisering så att de grunder för värdering som vi här föreslagit kan tillämpas.

Med stöd av vad vi här anfört hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning och förslag till innevarande års höstriksdag om ändring i kommunalskattelagens bestämmelser rörande naturaförmånernas beskattning vid inkomst av jordbruksfastighet.

Stockholm den 25 januari 1964

Carl Eric Hedin

Per-Eric Ringaby

Nr 447

Av herr **Hermansson m. fl.**, om avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 18, med förslag till lag om ändrad lydelse av 46 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

(Lika lydande med motion nr 369 i Första kammaren)

I proposition nr 18 föreslås att avdrag vid inkomsttaxering icke vidare skall medges för folkpensionsavgift. Avdragsrätten föreslås upphävd fr. o. m. den 1 juli 1964. Såsom motivering för förslaget anföres väsentligen behovet av en förstärkning av statens inkomster.